

L'ENTREVISTA

PER: PERE MAGRÀ I POU

Si bé el mes passat vaig escollir per portar a L'ENTREVISTA un home ficat dintre l'Ajuntament, m'ha agradat aquest mes que encetem l'any, portar-hi un altre que podriem dir que encara n'esta més al cor de l'Ajuntament, al menys s'hi passa varies hores durant el dia. Em refereixo al nostre Secretari Sr. RAMON BARTRONS I BANCELLS

Li he fet aquesta entrevista en primer lloc per saber concretament quina és la feina d'un Secretari dins l'Ajuntament, quines són les seves missions, a les ordres de qui està, i...una pregunta que creia interessant: S'està més bé amb els nous Consistoris, o pel contrari, amb els d'abans?

Llegim i sortirem de dubtes...

— Expliqui'm un resum de la seva vida, fins ara.

— Suposo que es referirà a la meua vida professional, doncs la meua vida en general, és ja una mica llarga i fòra farragosa per una entrevista.

Doncs, com a Secretari, vaig començar a "entrenar-me" a Susqueda, a l'any 1947, substituint un company, quant encara s'hi havia d'anar mig en bicicleta i mig a peu; el final de la meua estada en aquell poble va coincidir amb el començament de les obres de la Central Hidrolèctrica que avui tots coneixem.

Una vegada guanyades les oposicions i ingressat en el Cos de Secretaris, vaig interir a Vallfogona i a Cistella-Vilant, fins que a l'any 1954 m'encarregaren la Secretaria de Tossa de Mar. En aquella vila costabravencavaig poder veure el començament del "boom" turístic i a l'estiu de 1956 em concediren la primera plaça en propietat, a la petita vila pirenenca de Llavorsí, a la comarca del Pallars Sobirà. Allà hi vaig estar prop de vint anys i en companyia d'un grup de companys -aleshores joves i amb empena- crec que desenvolupàrem una bona llavor professional, canviant (perdoneu-me l'inmodèstia) el panorama municipal d'aquells ajuntaments, molt interessants des del punt de vista jurídic-administratiu, sobretot degut a l'existència d'importants bens de caràcter comunal amb una administració molt peculiar, entre pública i privatística.

Finalment, almenys fins ara, a l'any 1975 vaig prendre part en un curs per a passar a la segona categoria del Cos d'Administració Local i a primer de gener del 1976 em nomenaren interir del l'Ajuntament de Bescanó plaça de la que vaig ésser confirmat en propietat el mes d'abril d'enguany. I aquí estic...

— En tenia referències de Bescanó? I...com va ser que escollís aquest poble?

— Naturalment, éssent fill de Girona coneixia Bescanó; de jove, moltes vegades havia remat a La Barca, havíem anat a beure aigua a la Font d'en Coromina i acabàvem la tarda fent un bon berenar a "Can Benetó". En quant a la Secretaria, m'interessava assolir-la, doncs es un poble amb possibilitats de creixement i interessant cara a poder-hi fer una bona tasca; a part, la seva proximitat a Girona també em convenia cares a la promoció de la família, l'avinentesa va provenir de que era bon amic del meu antecessor, el Sr. Pinza, qui em preparà el terreny prop dels regidors del Municipi perquè em proposessin a la Direcció General d'Administració Local, quan ell s'en anà a Alella.

— I ara que ja fa temps que conviu entre nosaltres, li agrada?

— La pregunta gairebé queda contestada amb l'anterior, però dec afegir hi que, una vegada aquí, m'he trobat amb unes Corporacions amb ganes de treballar, de fer coses, amb pocs interessos personals i molt pels generals, el que fa la tasca més planera i engrescadora.

— M'he enterat que és soci de la U.E.C. de Girona, des de que estava a Llavorsí. Que li agrada el montanyisme?

— Si, ja abans d'anar a Llavorsí, havia estat soci de l'U.E.C. i del G.E. i E.G. i les meves afeccions eren compartides entre les sardanes i el montanyisme. Havia format part de les colles "Amunt i Crits" i "Girona" i l'excursionisme m'apassionava: les muntanyes des de Sant Grau fins al Puigsacalm eren trepitjades gairebé cada festa per les meves sabates ferrades; en aquell temps, la falta de medis de que avui es disposa, no ens permetia d'allunyar-nos gaire en les nostres travesses i allà on no arribava el tren d'Olot, es feia prohibitiu per a nosaltres.

— Un Secretari estava molt més bé amb els antics Ajuntaments, o pel contrari, amb els d'ara democràtics?

— Aquesta és una pregunta interessant de debò: Algú potser podria pensar que s'estava millor abans, però res d'això. La nostra professió és molt més interessant ara, doncs quan el joc democràtic queda establert és quan més necessària es fa la nostra assistència i assessorament. En un règim autoritari, quan un Governador o un Batlle s'entestaven que s'havia de fer alguna cosa, era molt difícil oposar-s'hi amb raons de tipus legalista: en la pell d'algun funcionari encara couen les nafres obertes per voler-se enfrontar a alguna caçicada... En canvi, en un Estat de Dret, són els mateixos regidors els que s'apoen en els nostres informes per a defensar els seus punts de vista. Ara bé, al costat d'aquestes avantatges genèriques, també sorgeixen alguns inconvenients, deguts especialment al poc rodatge de les noves Corporacions i d'aquests jo en diria dos que pot-ser són els més corrents: discussions per petits problemes que no porten enlloc i en canvi sembren rancúnies que després costen força d'apaivagar en petites localitats, i sobretot que, a vegades, els interessos de grup o de partit es sobreposen als interessos locals, inclús per damunt del mateix criteri dels que voten. Però això són "pecata menutti" al costat de les grans virtuts d'un règim lliberal i democràtic i que el temps es cuidarà de corregir. Ja deia el gran Churchill que "la democràcia era el menys dolent dels sistemes de govern".